

YAĞMUR VE TOZLU TAŞLAR

Yalçın Ulupınar

■ Nereye aidim? Bu derin uğultuya mı, içimdeki engin denize mi? Hep dışarıda hep dışta mıyım? *“Ya içindesindir çemberin ya da büsbütün dışında.”* Plüton bilindiğinden beri çemberin dışında idi. Kendi hâlinde, sessiz ve kimsesiz. Tozlu ve taşlı.

Hep arkada otururum ve kenarda. Bu bana güven verir, sessizce yerinizden ayrılabilirsiniz, istediğiniz kadar sıkılabilirsiniz. Önünüzdeki deftere istediğiniz şekli istediğiniz kadar rahatça çizebilirsiniz. Plüton gibi kendi yörüngemiz olur. Kimseye uymadan dönersiniz. Herkesin döndüğünün zıddına.

Öyle olan bitenle ilgilenmezsiniz, belki en son siz duyarsınız. Gizemli görünmek garip bir avantajdır. Öyle günlük lafların arasında kaybolmazsınız. Bağlantılarınız yoktur birinden bir not almak ya da bir sözü öğrenmek sizin için zordur. En son Plüton’a gelir Güneş’in ışıkları.

Bazen bir soruya karşı derin bir sessizlik olur. Arkadan cevap verirsiniz. Çevrilen başlar ruhunuzu, benliğinizi okşar. Pat diye söylersiniz ama önce biraz beklersiniz belki herkes biliyordur cevabı. Bilmiyorlardır işte. Söylersiniz ve geçersiniz. Hep bu sessizlik bu gizem bu bilgi ile eşit bulunmaz. Nereden biliyorsun bunu? Der gibidirler. Bilme-ye hakkın yokmuş gibi.

Plüton gezegenlikten çıkartılacakmış, koskoca adamlar toplanmış bunu tartışacaklar. Niye şimdi, kaç yıl sonra neyini beğenmediniz? Nedir, sizi yoran? Dışarıda protestolar bayağı insan birikmiş. Plüton’un hakkını savunuyorlar. Plüton yalnız. Plüton berbat. Plüton duygulu. Bak senin hakkını kimse savunmadı! Kendin bile... Hep bir sessizlik ile geçirmeye çalıştın krizleri, tartışmaları.

Seni yargıladıklarında da sustun, reddettiklerinde de. Konuşman gereken yerler çoktu ama konuşmadın. Hep en çok konuşmak istediğin zamanlar konuşulmadı seninle. En hayati zamanlarda senin kim olduğun hiç umursanmadı. Onun için arkalara oturdun. Öne oturmaktan çekindin kazara birinin yerine oturmaktan korktun. Yerine razı oldun. Öne çıkmak için yalnız zamanlamadan korktun. Yanlış seçimlerden. Her seçimde başka hesap mı gizliydi? Hep kaybettin. İnsanların konuları, konuştukları hep senden farklı idi. Uyamadın. Yörüngenden çıkmadın.

Arkalardan bir ses gelmişti. Yağmurlu bir gündü. Hatırlayınca o sesi, yağmur sesi de dolardı kulaklarına. Merhaba. Bu ses yörüngeni değiştirdi. Benim adım... Senin adın ne? Sen merak edilen bir şeydin artık. Soru sorulan...

Oysa şimdiye değin ne yaptıklarını merak ediyordu kimse ne varlığını. İşte merak etmişti birisi. Sen anlattın o dinledi. Hep o ilk soruyu bekler gibi. Arkada oturdun ama dönüp kapıya baktın hep geldi mi o diye. Hikâyeni anlatmanın derin keyfine varmıştın. Kulaklarında yağmur sesi. Hayallerini, çocukluğunu, sinirinin bozan şeyleri, mutlu eden şeyleri anlattın. Sanki o hiç dinlememezlik etmezmiş gibi güldü; evet ya, dedi hep. Bütün anılarını çıkardın tozlu taşların arasından yağmurlara kattın, dinleme yağmurlarına. Anlattın hiç bitmeyecek gibi. Oysa *people come and go*. Karlı havalarda yalnız yürümelerinden neler düşündüğünden, aklına hangi nesnelerin neler getirdiğine kadar. Anlattıkça da sordun. Oysa aslında o sormuyordu. Sen sormuş gibi anlatıyordun. “Adınız ne?” sorusunda kalmıştı ama sen açılmıştın bir kere. Nerede duracağını da bilmiyordun, ne yapacağını da. Anlatamadan duramaz hâle geldin. Ne konuşmalar tükendi ne anlattıkların. Belki tekrar anlatıyordun ilk kez anlatır gibi. Sonra yağmur sonrası serinlikte üşüyen ellerini tuttun sözcüklerle beraber. Ellerin ısınmıştı. Tozlu ellerin...

Plüton’un farkına varmıştı birisi, öyle taş ve kuyruklu yıldız kuşağının dışında. Tam varlığı tartışılır olunca varlığı belli olmuştu gezegenin. Onun gezegen olmamasını kabul etmiyorlardı. O insan değildi ki kendini savunsun. Onun adına kimler karar veriyordu? O anlatamıyordu ki! Ona soru sorulamıyordu. Plüton varlığının bilincine varmıştı. Artık gezgen değildi ama. Kendi varlığının bilincindeyken gezegenlikten çıkarılmıştı. Ayrı bir yerde, ayrı bir tanımdaydı.

Bir gün biten o güzel şeyler gibi anlatacakların bitmedi ama tutulan serin el ısınmadı, soğuk kaldı, artık onu göremiyordun, hikâyelerin içinde kaldı. Oysa anlatmayı ne çok sevmiştin onlarca yılın anlatamayışını bitirmeye çalışıyordun. Hikâyelerini anlatmayı... Tek bir dokunuş yetmişti. Diyordun ki insanlar soru sormayı bilmiyor, insanlar insanları konuşturmayı bilmiyor, o da bilmiyordu oysa. Konu konuyu açar, insan insana acırdı. İnsanlar bunu bilir gibi duruyordu ama olmuyordu. Sen köşede bir Plüton’dun. Varlığı ancak kendi varlığına bağlı. Kimse senin farkına varmadı. Soru sormadı. Sen tek bir soruya teslim oldun. Bütün nefesinle söyledin söyleyeceklerini ve tükettin

kendini sıcak bir el tutuşla. Tek bir söz ile bitendi bütün konuşmalar. Ona en son “görüştürüz” demiştin ama olmadı. Ne bir daha anlatabildin ne de bir daha görebildin onu. Bütün anlattıklarını onunla unutmuş gibiydin. Sonra sustun.

Plüton gezegenlikten çıkarıldı. Artık bir cüce gezegen o. Onun her şeyinin farklı olduğuna karar verildi. Diğer gezegenlerle uyumsuz zaten suskunluğa mahkûm edildiği o uzaklarda. Artık varlığını da pek kimse tartışmayacak. Susulacak. Yine unutulacak. Tek bir soruya teslim olanlar gibi. Sen gibi. Sevilmenin de anlamını bilmeyecek, konuşmanın da. Yine kendi hâlinde dönmeye devam edecek. Başkalarının koyduğu adların prangasını taşıyacak. Anlatamayan herkes böyle. Kendini anlatamayan... Anlatma fırsatı verilmeyen... Şimdi arkada yine yerindesin. Kafanı çevirip kapıya bakmıyorsun. Sana sorulmayan sorular gibisin. İnsanların sormadıkları. Sevmeye ait ama seilmeyen bir Plüton'sun. İçerisinde taştan bir kalp barındıran ama bunu anlatamayan bir gezegensin. Yağmurda ıslanmış bir gezegen.